

РЕШЕНИЕ

№ 4325

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **13753** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, във вр. с чл. 107, ал. 2 от Закон за държавния служител (ЗДСл.), във връзка с чл. 145 и сл. от АПК. Жалбоподателят – А. К. М. на длъжност „главен експерт“, с ранг Втори младши е подала жалба срещу Заповед № ЧР-03-115/29.10.2019 г. на министъра на правосъдието, с която на същата е наложено дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 ЗДСл - „понижение в по-долен ранг за срок от 1 година“. Жалбоподателят развива оплаквания за незаконосъобразност на оспорваната заповед и допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. Твърди се, че заповедта е издадена след изтичане преклузивния двумесечен срок по чл. 94, ал. 1 пр. първо от ЗДСл. На следващо място оспорваната заповед е издадена в нарушение правилата по чл. 93, ал. 1 от ЗДСл. Жалбоподателят твърди и нарушение при определяне вида и размера на наложеното дисциплинарно наказание, тъй като не са събрани и оценени доказателствата от страна на ДНО, предвид липсата на дисциплинарни наказания и кадрова оценка „изпълнението надвишава изискванията“ от последната година и „изпълнението напълно отговаря на изискванията“ за предходни години. Жалбоподателят отрича да е извършил вменените за ангажиране на дисциплинарната ѝ отговорност нарушения. Искането е за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответник – министър на правосъдието, чрез надлежно оправомощен представител оспорва основателността на жалбата и поддържа становище за отхвърлянето ѝ. Претендира присъждане на юрк. възнаграждение, като оспорва искането за

присъждане на разноси в полза на жалбоподателя, като прекомерно завишено. Съдът, след като обсъди доказателствата по делото във връзка с доводите на страните прие следното.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице, което е адресат на административния акт и има правен интерес от оспорването, съдържа необходимите форма и реквизити, поради което е допустима.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган спазена е формата за издаването ѝ. В оспорваната заповед се съдържат изискуемите реквизити по чл. 97 от ЗДСл.

С докладна записка рег. № 92-12-13/29.07.2019 г. от ръководителя на Инспектората по чл. 46 ЗА на министъра на правосъдието е представен доклад за извършена в изпълнение на негова Заповед № ЛС-04-3 77/09.07.2019 г. проверка в дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“ по повод твърдения, изложени в преписки с рег. №№ 92-38-102 от 04.06.2019 г. и от 06.06.2019 г., рег. № 94-38-97/04.06.2019 г. и рег. № 91-00-159/12.06.2019 г. В доклада се съдържа предложение на А. М., на длъжност „главен експерт“ в дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“ в Министерството на правосъдието, да се потърси дисциплинарна отговорност на основание чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 ЗДСл.

Във връзка с представения доклад и на основания чл. 96, ал. 1 ЗДСл със Заповед № ЧР-03-83/08.08.2019 г. на „за министър на правосъдието“, съгласно Заповед № ЛС-04-400/31.07.2019 г. на министъра на правосъдието, е разпоредено Дисциплинарният съвет в Министерството на правосъдието да образува дисциплинарно дело за изясняване на фактите и обстоятелствата относно допуснати от жалбоподателя нарушения на служебните ѝ задължения.

На основание чл. 96, ал. 1 ЗДСл и писмено нареждане на за министър на правосъдието, обективизирано в Заповед № ЧР-03-83/08.08.2019 г., определеният със Заповед № ЛС-04-415/13.08.2019 г. на „за министър на правосъдието“ за председател на Дисциплинарния съвет за периода от 13.08.2019 г. до 16.08.2019 г. включително, е образувал със Заповед № ЧР-03-84/13.08.2019 г. дисциплинарно дело № 1 от 2019 г. срещу жалбоподателя.

По образуваното дисциплинарно дело Дисциплинарният съвет е приключил работата си с приемане на Решение № 1 от 30.09.2019 г., представено на министъра на правосъдието и дисциплинарно наказващ орган заедно с цялото дисциплинарно дело с Докладна записка рег. № 92-12-13/30.09.2019 г. Дисциплинарният съвет е провел четири заседания, видно от приложените протоколи, л.80 – 91 от делото. Спазена е процедурата да се даде възможност на наказваното лице да се запознае с материалите по делото.

На основание чл. 93, ал. 1 ЗДСл дисциплинарно наказващият орган е поканил с Писмо рег. № 92-12-13/02.10.2019 г. служителката във връзка с образуваното срещу нея дисциплинарно дело да се яви на 08.10.2019 г. в 11:00 часа в кабинета на министъра на правосъдието, в сградата на Министерството на правосъдието, [населено място], [улица], за изслушване пред дисциплинарно наказващия орган. Със същото писмо ѝ е предоставена възможност в срок 08.10.2019 г. да даде и писмени обяснения, да посочи или представи доказателства. Писмото е съобщено на жалбоподателя на 03.10.2019 г. в 09:17 часа от директора на дирекция „Управление на човешките ресурси“ (УЧР) от служебния стационарен телефон на личния телефонен номер на г-жа М.. В телефонния разговор е прочетено в цялост Писмо рег. № 92-12-13/02.10.2019 г., видно

от протокол рег. № 92-12-13/03.10.2019 г., съставен от директора на дирекция УЧР и подписан от свидетел на телефонния разговор - главен експерт в дирекция УЧР.

На посочените дата и час не е проведено изслушване на държавния служител поради нейното неявяване. След проверка в деловодството на Министерството на правосъдието е установено, че не са постъпили писмени обяснения и доказателства от служителката в дадения срок. За посочените обстоятелства е съставен протокол за неявяване рег. № 92-12-13/08.10.2019 г., подписан от дисциплинарно наказващия орган и двама свидетели - главен специалист в отдел „Сътрудничество по гражданскоправни въпроси“ към дирекция „Международно правно сътрудничество и европейски въпроси“, технически обслужващ към момента кабинета на министъра на правосъдието, и главен юрисконсулт в дирекция „Правни дейности“.

От служителката са предоставени болничен лист № Е 2019 8054324/03.10.2019 г., представен на 07.10.2019 г., съгласно който за периода от 02.10.2019 г. до 04.10.2019 г. е била в отпуск поради временна неработоспособност, и болничен лист № Е 2019 8678688/07.10.2019 г., представен на 09.10.2019 г., съгласно който за периода от 05.10.2019 г. до 11.10.2019 г. е била в отпуск поради временна неработоспособност.

Вземайки предвид, че на датата, на която е поканена за изслушване и до която ѝ е предоставен срок за даване на писмени обяснения и представяне на доказателства, жалбоподаателката е била в отпуск поради временна неработоспособност, с писмо рег. № 92-12-13/14.10.2019 г. дисциплинарно наказващият орган за втори път е поканил служителката на основание чл. 93, ал. 1 ЗДСл във връзка с образуваното дисциплинарно дело да се яви на 17.10.2019 г. в 10:00 часа в кабинета на министъра на правосъдието, в сградата на Министерството на правосъдието, [населено място], [улица], за изслушване. Със същото писмо ѝ е предоставена повторно възможност в срок 17.10.2019 г. да даде и писмени обяснения, да посочи или представи доказателства. Във връзка с отбелязване в поканата от адресата ѝ - г-жа А. М., а именно: „Моля да бъде променен часът на срещата в 12 ч., тъй като бих искала да Ви поканя на обяд“, е съставен Протокол рег. № 92-12-13/14.10.2019 г. за съобщаване на резолюция на дисциплинарно наказващия орган по покана за изслушване с рег. № 92-12-13/14.10.2019 г. за уведомяване по телефона на оспорващата за резолюцията, съгласно която министърът на правосъдието и дисциплинарно наказващ орган потвърждава часа на изслушване, както е в поканата -10:00 часа. Протоколът е съставен от служителя, технически обслужващ кабинета на министъра на правосъдието, в присъствието на свидетел - главен юрисконсулт в дирекция „Правни дейности“.

След получаване на поканата за изслушване, връчена на 14.10.2019 г. в 11:08 ч., е предоставена по изрично искане на жалбоподателя повторна възможност да се запознае с материалите по дисциплинарно дело № 1/2019 г. На същата дата оспорващата се е запознала за втори път с дисциплинарното дело в цялост, за което е подписала декларация от 14.10.2019 г.

Изслушването на държавния служител пред дисциплинарно наказващия орган е осъществено на 17.10.2019 г., в 10:35 часа, в заседателната зала, в сградата на Министерството на правосъдието, [населено място], [улица], в присъствието на ресорния заместник-министър на правосъдието и председателя на Дисциплинарния съвет на Министерството на правосъдието и главен юрисконсулт в дирекция „Правни дейности“. Жалбоподателят не е упражнил и правото си да даде обяснения - устни и писмени, не е посочила и не е представила доказателства, въпреки че с Писмо рег. №

92-12-13/14.10.2019 г. е уведомена срещу подпис за това, както и за срока, в който е следвало да го направи. Служителката е отказала да подпише протокола за изслушване.

По оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на ДНО, съдът намира същото неоснователно.

Съдът намира за неоснователно и недоказано твърдението на жалбоподателката по т. 1 от жалбата, че е нарушена разпоредбата на чл. 94, ал. 1 ЗДСл относно предвидените срокове за налагане на дисциплинарно наказание. Видно от доказателствата по делото, сроковете по чл. 94, ал. 1 и ал. 3 ЗДСл са съобразени с ползваните от А. М. законоустановени отпуски (платен служебен/годишен отпуск и отпуск за временна неработоспособност) за периода от 01.05.2018 г. до 22.10.2019 г. Жалбоподателката не спори, че е била в отпуск в посочения период, с оглед на което съображенията, изложени в жалбата за преклудирание на възможността за налагане на дисциплинарно наказание, са голословни, немотивирани и напълно недоказани. Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 1 ЗДСл, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриването на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Двумесечният срок се включва в едногодишния. Жалбоподателят не се е явил на работа, без да уведоми прекия си ръководител на 20.02.2019 г., 05.03.2019 г., 08.04.2019 г., както и за времето от 09:00 часа до 13:00 часа на 14.05.2019 г. по отношение на всяко нарушение е изтекъл двумесечния срок за налагане на наказание, считано от откриването, но наказанието е наложено в годишния срок от извършването.

Спазена е процедурата по чл. 93, ал. 1 ЗДСл, касаеща изискването за изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание, определяне на срок за писмени обяснения и посочване и/или представяне на доказателства. Изложеното в жалбата за формално проведена процедура по изслушване не кореспондира с фактите и обстоятелствата по случая. Следва да бъде изрично подчертано, че служителката се е запознала с делото на три пъти - в хода на дисциплинарното производство пред дисциплинарния съвет и веднъж - след приключване на делото пред него. Видно от доказателствата по делото, за първи път, на 18.07.2019 г., А. М. е дала обяснения пред Инспектората по чл. 46 ЗА по повод извършваната проверка. За изясняване на фактите и обстоятелствата по делото на основание чл. 96, ал. 2 ЗДСл с Писмо рег. № 92-12-13/28.08.2019 г. на Дисциплинарния съвет е предоставена на служителката възможност за запознаване с всички материали по дисциплинарното производство и за представяне на писмени обяснения и доказателства. На 29.08.2019 г. е упражнила правото си да се запознае с делото, за което е подписала декларация, а на 02.09.2019 г. е представила с Писмо рег. № 92-12-13/02.09.2019 г. писмени обяснения и допълнителни доказателства. С Писмо рег. № 92-12-13/02.10.2019 г. служителката е поканена на 08.10.2019 г. в 11:00 часа в кабинета на министъра на правосъдието за изслушване пред дисциплинарно наказващия орган, както и ѝ е предоставена възможност в определен срок да даде писмени обяснения, да посочи или представи доказателства. Поради неявяване на служителката на посочените дата и час за изслушване, с Писмо рег. № 92-12-13/14.10.2019 г. А. М. за втори път е поканена за изслушване пред дисциплинарно наказващия орган на 17.10.2019 г. в 10:00 часа и отново ѝ е предоставена възможност за писмени обяснения и представяне на доказателства. По изрично искане на А. М., на 14.10.2019 г. ѝ е предоставена отново възможност да се

запознае с материалите по дисциплинарно дело № 1/2019 г., за което е подписала декларация от 14.10.2019 г., приложена към делото.

Видно от горното и на основание приложените по делото писмени доказателства, твърденията за отказ на дисциплинарно наказващия орган да изслуша служителя и да му даде срок за писмени обяснения са напълно неверни и неподкрепени с каквито и да било доказателства. В тази връзка се обосновава категоричен извод, че процедурата за провеждане на дисциплинарно производство и по налагане на дисциплинарно наказание е спазена. В текста на чл. 93, ал. 3 изрично е предвидено, че разпоредбите на ал. 2 не се прилагат, когато обясненията на държавния служител не са били изслушани по негова вина или не са дадени в определения срок. Следователно, преди налагането на наказанието законът императивно изисква органът да е изслушал държавния служител и да е приел и обсъдил дадените от него писмени обяснения. Заложеният от законодателя смисъл е да се даде възможност за защита на лицето непосредствено преди дисциплинарно наказващият орган да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗДСл, като вземе предвид становището на дисциплинарния съвет, обективизирано в решението на същия, за наличието на основание за дисциплинарна отговорност на служителя и собствената си преценка в тази връзка.

В случая не може да обоснове опорочаване на приложимата процедура, отговорност за което да се понесе от дисциплинарно наказващия орган. Нещо повече, фактите и обстоятелствата по делото безспорно установяват стриктно спазване на законовите изисквания за провеждане на дисциплинарното производство.

Посочените в т. 1 от оспорената заповед нарушения, извършени от жалбоподателя, са установени по безспорен начин. Жалбоподателката е нарушила служебните си задължения, като на 20.02.2019 г., 05.03.2019 г., 08.04.2019 г., както и за времето от 09:00 часа до 13:00 часа на 14.05.2019 г. не се е явила на работа, без да уведоми прекия си ръководител и без да посочи обективни причини за отсъствието си от работното място на посочените дати. Видно от приетата по делото като доказателство електронна кореспонденция от 02.09.2019 г. между г-жа А. М. и г-н И. Н. - главен експерт в дирекция „Електронно правосъдие и регистри“ и IT експерт по проект „Усъвършенстване модела на съдебните експертизи“, поводът за направеното потвърждение от г-н И. Н.: „Потвърждавам, че с г-жа А. М. сме работиш по дейности, заложи в проекта „Усъвършенстване модела на съдебните експертизи“ на 20.02. и 05.03“ е имейл на г-жа М.: „Искат потвърждение за 20.02 и 05.03 март, може и по имейл“.

Видно от информация, представена по имейл от служителя по сигурността на информацията в Министерството на правосъдието и приета по делото, „след извършена справка в системата за контрол на достъпа „за 20.02.2019 г. и 05.03.2019 г. няма данни г-н И. Н. - служител на дирекция „Електронно правосъдие и регистри“, да е ползвал системата за вход в офис на дирекция Е. в сградата на [улица], ет. 6“. В протоколите от 20.02.2019 г. и от 05.03.2019 г., представени от Жалбоподателката в хода на извършената проверка от Инспектората по чл. 46 ЗА (към Приложение № 65 от административната преписка, обозначено като Приложение № 19 към Писмени обяснения на А. М. от 18.07.2019 г.) е записано: „Работната среща се състоя в сградата на [улица], ет. 6 в офис на дирекция Е.“. Следователно, липсват доказателства, от които да е видно, че на посочените дати работни срещи на екипа за управление и изпълнение на проект „Усъвършенстване модела на съдебните експертизи в състав: И.

Н. - IT експерт по проекта и А. М., координатор по проекта, са се състояли, тъй като офисът на [улица], ет. 6 на дирекция ЕПЧ е един и входът към него се осъществява единствено и само чрез система за контрол на достъпа. Нещо повече, наличните доказателства, посочени по-горе, потвърждават извода, че протоколите за проведени работни срещи на екипа по проекта на посочените дати са формални.

Твърденията, направени от жалбоподателката по време на съдебното заседание, проведено на 09.06.2020 г., че работните срещи на екипа по проекта на горепосочените дати са се състояли в сградата на [улица], също не кореспондират с доказателствата по делото. Следва да се отбележи, че на 14.05.2020 г. е сключен Договор за физическа охрана за нуждите на Министерство на правосъдието за административните помещения, находящи се на [улица], [населено място]. Преди тази дата не е установено да е осъществяван контролно-пропускателния режим и охрана на административните помещения на 7-ми и 8-ми етаж в сградата на посочения адрес, ползвани от Министерството на правосъдието. Представения договор в последното съдебно заседание от жалбоподателката не се кредитира като относимо доказателство. Жалбоподателката не опроверга констатациите на АНО, че на сочените в заповедта дати се е явила на работа. При дадена процесуална възможност на оспорващата да представи доказателства, без значение – писмени или гласни, че на сочените в оспорваната заповед дати, същата е била на работа, или че системата за контрол на достъпа не е работила на съответните дати, или да е воден дневник за посетители същата не опроверга твърденията на АНО, обективирани в заповедта. Неявяването на работа е нарушение на служебни задължения, поради което нарушението по чл. 89, ал. 2, т. 1 е законосъобразно.

Посоченото в т. 2 от оспорената заповед нарушение, изразяващо се в неизпълнение на служебните задължения на А. М. да изпълни в определения срок разпореждания на прекия ръководител от 18.04.2019 г. и от 03.05.2019 г. за изготвяне на анализ и доклад за платените вноски от синдиките за 2019 г., не е оспорвано от жалбоподателя при дадената възможност.

Посоченото в т. 3 от оспорената заповед нарушение, изразяващо в нарушение на служебните задължения на А. М., като не е изпълнила задълженията по раздел I, т. 5 и раздел IV от Заповед № ЛС-04-1511/17.11.2017 г. на заместник-министъра на правосъдието в качеството ѝ на координатор по проект „Усъвършенстване модела на съдебните експертизи“, а именно - да изготвя доклади и да представя на лицето, упражняващо контрол по изпълнение на заповедта, отчети, съдържащи подробна информация за изпълнението на възложените задължения, и отчетен доклад за отработените часове по дейностите, в срок от 1-во до 5-то число на следващия месец - за месеците май, юли, август, септември, октомври и декември 2018 г., е доказано по безспорен начин. Към дисциплинарната преписка и в хода на съдебното производство сочените доклади не са представени, което е аргумент да се приеме неизпълнение на служебни задължения от страна на оспорващата.

По отношение вмененото дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2 т. 5 от ЗДСл, съдът приема, че същото е доказано по безспорен начин. От приложени по ДНПреписка писмени доказателства се установява несъответно с изискванията на КСДА (редакция до 08.05.2020 г.), чл. 17 - При изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот, служителите в държавната администрация следват поведение, което не уронва престижа на държавната служба.

В Заповед № ЧР-03-115/29.10.2019 г. на министъра на правосъдието, с която на

жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание, същата е удостоверила с подписа си връчването на заповедта - подписала се е като „глаДен експерт“.

Покана с рег. № 92-12-13/14.10.2019 г. на министъра на правосъдието до г-жа А. М., с която на основание чл. 93, ал. 1 ЗДСл служителката е поканена за изслушване пред дисциплинарно наказващия орган и за даване на писмени обяснения в конкретно определен ден и час, служителката пише: „Моля да бъде променен часът на срещата в 12 часа, тъй като бих искала да ви покана на обяд“, което е демонстрация на незачитане на авторитета на органа на изпълнителна власт, дори оспорващата да има негативно отношение и/или изпитва неприязън към личността на йерархично поставените преки ръководители (г-жа Д.; министър на правосъдието). Незачитането на йерархията е критерий, който уронва престижа на държавната служба. На по силно основание такова поведение е несъотвратно на професионалните й задължения за спазване на лично поведение - Служителят не допуска на работното си място поведение, несъвместимо с добрите нрави. В случая добрите нрави се нарушават с укоримото поведение на жалбоподателя по отношение на 1. колеги; 2. лица заемащи по висока длъжност; 3. лица, спрямо които жалбоподателката е в служебна субординация.

Имейл с рег. № 91-00-159/12.06.2019 г. от А. М. до Н. Д. - и.д. директор на дирекция ВСВ, с копие до министър - „*Ми не сте написали какво точно искате, представила съм това, което сте искали даже по-рано. Н., приземи се фокусирай върху работата, не става да идваш в 11 и да резолираш поща! Иска се бачкане, не разходки!*“. Проявено е неуважително и непочтително отношение, както и неспазване на йерархическата подчиненост в държавната администрация.

Приложение № 19 към Писмени обяснения на А. М. от 18.07.2019г. към Доклада на Инспектората по чл. 46 от ЗА (Приложение № 65 от административната преписка) - т. 4 - „*За страховитите сънища и кристални топки на г-жа Н. Д. не мога да отговарям, но предполагам, че са свързали с незнанието й както на английски език, така и на основните регламенти, касаещи програма „Правосъдие“, които на всичкото отгоре са и публични*“.

В този смисъл дисциплинарно обвинение е конкретизирано за целите на служебното правоотношение, доколкото мотивите са съответстващи относно приетото нарушение на 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, сочи се и спрямо кои изисквания или задължения в обхвата на служебните такива е извършена преценка за неизпълнение по смисъла на чл. 89, ал. 1 от ЗДСл, но предвид принципно заложените изисквания към поведението на държавните служители да не уронват престижа на държавната служба и да спазват закона, съдът приема това нарушение за доказано. В съответствие с чл. 28, ал. 1 от ЗДСл при изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот държавният служител е длъжен да има поведение, което да не уронва престижа на държавната служба и да съответства на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Този кодекс определя правилата за поведение на служителите в държавната администрация и има за цел да повиши общественото доверие в техния професионализъм и морал, както и да издигне престижа на държавната служба /чл. 1 от същия/.

Така установеното в хода на дисциплинарното производство и в настоящото съдебно производство, правилно е квалифицирано от дисциплинарнонаказващия орган като дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл - неспазване на правилата на

Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /КПСДА/. Според него - чл. 11 и чл. 5, ал. 2, служителят е длъжен да спазва установеното работно време за изпълнение на възложените му задължения като при изпълнение на служебните си задължения служителят следва поведение, което създава увереност у органите, чиято дейност подпомага, че могат да му се доверяват и да разчитат на него. Неоснователно е предвид това, възражението за допуснато съществено нарушение, изразяващо се в неспазване на императивните изисквания на чл. 91 ЗДСл. Безспорно посочената разпоредба изисква при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание да се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, цялостното поведение на държавния служител. В оспорваната заповед ДНО е обсъдил решението на ДС от 30.09.2019 г., в което са изложени подробни мотиви във връзка с взетото решение за предложение за дисциплинарно наказание на жалбоподателя. При определяне вида на предлаганото наказание, ДНО се съобразява с това решение, като в тази част са изложени мотиви, по преценка на размера на наказанието, като съда приема, че то съответства на установените от ДНО дисциплинарни нарушения.

Както се установява от съдържанието на оспорената заповед, в мотивите на акта ДНО се позовава на становището на Дисциплинарния съвет по образуваното дисциплинарно дело, в което членовете на съвета изрично са преценили извършеното нарушение като достатъчно тежко, защото вследствие на извършването му се създава представа у ръководството на МП, че се злоупотребява с доверието на органа по назначаването, в нарушение на принципите за професионална етика, като са отчели фактора значимост на държавната служба. Именно с оглед тежестта на извършеното нарушение и отношението на служителя към поведението му, представляващо дисциплинарното нарушение, както и при отчитане на последиците за държавната служба, Дисциплинарният съвет е дал становище за налагане на дисциплинарното наказание. Мотивите на Дисциплинарния съвет са възприети от дисциплинарнаказващия орган като са изложени и собствени такива, вследствие на личните му възприятия при проведеното изслушване на служителя.

В заключение настоящият състав намира, че поведението на жалбоподателя съставлява неизпълнение на служебните задължения, както и нарушение на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. При изпълнение на служебните си задължения всеки служител трябва да следва поведение, което създава увереност в органите, чиято дейност подпомага, че могат да му се доверят и да разчитат на него. С неетичното си поведение жалбоподателят е създал обективна предпоставка за уронване престижа на държавната служба и отслабване на доверието в държавния орган, допуснал е поведение, несъвместимо с изискванията за изпълняване на държавната служба.

Съдът приема за доказано и виновното извършване на дисциплинарното нарушение от служителя, който е съзнавал, че с поведението си нарушава правила и норми, с които е бил запознат и бил длъжен да спазва, като се споделя, приетата от ДНО форма на вината - самонадеяност.

Предвид изложеното, при определяне вида и размера на наложеното дисциплинарно наказание, дисциплинарнаказващият орган е отчел всички релевантни факти като изводът му, че за така установеното дисциплинарно нарушение следва да бъде приложено именно това наказание е съответен на фактите по делото и материалния

закон.

По изложените съображения, съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, в полза на ответния административен орган следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена въз основа на ЗПП.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. М., главен експерт в дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“, в Министерство на правосъдието, с ранг „II младши“, против заповед № ЧР-03-115/29.10.2019 г. на министъра на правосъдието, с която е наложено дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 ЗДСл - „понижение в по-долен ранг за срок от 1 година“.

ОСЪЖДА А. К. М. да заплати на Министерство на правосъдието сумата 100 лева, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 124, ал. 1, изр. последно от ЗДСл решението не подлежи на касационно обжалване.

Съдия